

Sygn. akt V Ka 220/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Bogdan Lewandowski

Sędziowie: SO Renata Rzepecka-Gawrysiak (spr.)

SO Marek Mazur

Protokolant: sekr. sąd. Jolanta Grosiak

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Krzysztofa Kozbera

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r. sprawy

M. T.

oskarżonego z art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 26 stycznia 2015 r. sygn. akt X K 764/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46§2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego L.nawiązkę w kwocie 194,14 (sto dziewięćdziesiąt cztery 14/100) złotych,
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem poniesionych wydatków związanych ze sporządzeniem środka odwoławczego,
4. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt: V Ka 220/15

UZASADNIENIE

M. T. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13/08/2014r. w miejscowości M., na stoisku handlowym, poprzez oferowanie do sprzedaży, dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, tj.:

1. perfumy (...) w ilości 4 szt.,
2. perfumy (...) w ilości 1 szt.,

3. perfumy (...) w ilości 2 szt.,
4. perfumy (...) w ilości 1 szt.,
5. perfumy(...) w ilości 1 szt.,
6. perfumy (...) w ilości 1 szt.,
7. perfumy (...) w ilości 2 szt.,
8. perfumy (...) w ilości 4 szt.,
9. perfumy (...) w ilości 12 szt.,
10. perfumy (...) w ilości 5 szt.,
11. perfumy (...) w ilości 4 szt.,
12. perfumy (...) w ilości 5 szt.,
13. perfumy (...) w ilości 12 szt.,
14. perfumy (...) w ilości 1 szt.,

w łącznej ilości 54 szt., powodując straty w wysokości 4320 zł., czym działał na szkodę firm będących właścicielami zastrzeżonych znaków, tj. (...), (...), (...), (...), (...) (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)to jest o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej.

Sąd Rejonowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015r. w sprawie sygn. akt X K 764/14:

I. uznał oskarżonego M. T. za winnego tego, że w dniu 13 sierpnia 2014 roku w miejscowości M., na stoisku handlowym, poprzez oferowanie do sprzedaży, dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, tj.:

1. perfumy (...) w ilości 4 szt.,
2. perfumy (...)w ilości 1 szt.,
3. perfumy (...) w ilości 2 szt.,
4. perfumy (...) w ilości 1 szt.,
5. perfumy (...)w ilości 1 szt.,
6. perfumy (...)w ilości 1 szt.,
7. perfumy (...) w ilości 2 szt.,
8. perfumy(...)w ilości 4 szt.,
9. perfumy (...) w ilości 12 szt.,
10. perfumy (...) w ilości 5 szt.,
11. perfumy (...)w ilości 4 szt.,
12. perfumy (...) w ilości 5 szt.,

13. perfumy (...) w ilości 12 szt.,

14. perfumy (...)w ilości 1 szt.,

w łącznej ilości 54 szt., czym działał na szkodę firm będących właścicielami zastrzeżonych znaków, tj. (...) (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), to jest czynu z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej (Dz.U. nr 136, poz. 958, z dnia 31 lipca 2007 roku z zm.) i za to na podstawie art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej (Dz.U. nr 136, poz. 958, z dnia 31 lipca 2007 roku z zm.) w zw. z art. 34 § 1 i § 2 kk i art. 35 § 1 kk skazał go na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 44 § 6 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) z karty 89 akt sprawy, pod pozycją 1-14,

III. zasądził od oskarżonego M. T. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 110 złotych i nie wymierzył mu opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego L.

Na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego M. T.:

1) w części dotyczącej środka karnego tj. w zakresie, w jakim Sąd I instancji zaniechał orzeczenia względem oskarżonego obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki, tj. obowiązków przewidzianych w art. 46 k.k.

2) w przedmiocie braku orzeczenia o kosztach sądowych należnych oskarżycielowi posiłkowemu, zastępowanemu przez profesjonalnego pełnomocnika.

Na zasadzie art. art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1) i 2) k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 46 § 1 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu w sytuacji, gdy w niekwestionowanym stanie faktycznym sprawy wypełnione zostały wszystkie kodeksowe przesłanki dla orzeczenia obowiązku naprawienia szkody lub nawiązki tj. oskarżony został skazany, po stronie L. wystąpiła szkoda, zaś reprezentujący ją pełnomocnik wniósł o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wskazując jej poszczególne elementy tudzież uzasadniając jej wysokość,

2) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 2 § 1 pkt 3) k.p.k. oraz 424 § 1 pkt 2) k.p.k. poprzez sprzeczne z wymogami obiektywizmu uznanie, że pokrzywdzona nie poniosła żadnej szkody wymagającej rekompensaty (wliczając w to całkowite pominięcie uszczerbku w przedmiocie opłat licencyjnych oraz szkody wizerunkowej), pomimo że ustawodawca nie precyzuje rodzaju szkód podlegających naprawieniu, żadnych z tych szkód nie przedkłada nad inne i nie uprzywilejowuje - co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnego przekonania, że świadczenie z tytułu naprawienia szkody nie jest należnym i tym samym wniosek oskarżyciela posiłkowego nie może zostać uwzględniony,

3) obrazę przepisu postępowania tj. art. 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2) k.p.k., polegającą na braku zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego należnych kosztów sądowych, podczas gdy pełnomocnik pokrzywdzonej - będący radcą prawnym - brał udział w postępowaniu przygotowawczym, a następnie w postępowaniu jurysdykcyjnym, a obowiązek orzeczenia o kosztach wynika z powszechnie obowiązujących przepisów: Kodeksu postępowania karnego uzupełnionego przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Przy tak sformułowanych zarzutach, stosownie do art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz pokrzywdzonej L. kwoty 582.42 zł

w razie zaś napotkania trudności w ustaleniu dokładnej wysokości szkody - na podstawie art. 46 § 2 k.k., wniósł o orzeczenie nawiazki,

2) orzeczenie o kosztach postępowania zgodnie z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

Ewentualnie, w przypadku uznania przez Sąd Okręgowy, iż w dotychczas zgromadzonym materiale dowodowym brak jest wystarczających danych, które pozwalałyby stanowczo ustalić wysokość szkody majątkowej wyrządzonej przez oskarżonego, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zasługuje na uwzględnienie w części.

Pierwszym problemem, który należy rozstrzygnąć w związku z postawionymi w apelacji zarzutami jest ustalenie, czy po stronie pokrzywdzonego L., w związku z zachowaniem oskarżonego doszło do powstania szkody. Na pytanie to, wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji, odpowiedzieć należy twierdząco.

Nie można zgodzić się z sądem pierwszej instancji, iż szkoda po stronie pokrzywdzonego nie powstała ponieważ nie doszło do sprzedaży produktów zatrzymanych u oskarżonego, a zatem pokrzywdzony został jedynie narażony na powstanie szkody.

Prezentując takie stanowisko sąd orzekający odniósł się jedynie do pojęcia szkody materialnej. O ile można zgodzić się z sądem meriti, że ustalenie rozmiaru szkody materialnej jest trudne do określenia z powodu wielu czynników, o tyle nie można pomijać, że pokrzywdzony poniósł szkodę niemajątkową.

Zdaniem sądu odwoławczego zasadną jest przedstawiona przez apelującego argumentacja uzasadniająca twierdzenie, że po stronie pokrzywdzonego – L. powstała szkoda niematerialna w postaci: naruszenia dobrego imienia firmy, narażania na utratę renomy firmy i możliwego odejścia klientów od marki produktu, osłabienia zaufania klientów itp.

Zdaniem sądu odwoławczego okoliczności te wynikające z czynu zabronionego z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 31 lipca 2007r. Prawo własności przemysłowej powinny być bezsporne.

Nie może stanowić argumentu przeciwko orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody trudność w ustaleniu rozmiaru szkody niemajątkowej, gdyż w miejsce naprawienia szkody stosownym jest orzeczenie nawiazki, której znaczenie ma charakter raczej symboliczny i stygmatyzujący sprawcę i tego rodzaju czyn zabroniony.

Podzielić należało zatem w całej rozciągłości argumenty zawarte w środku odwoławczym w odniesieniu do zarzutu obrazy przepisu art. 46 kk.

Sąd odwoławczy nie podzielił podniesionego w apelacji zarzutu obrazy przepisu art. 627 kpk w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 kpk polegającej na braku rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów sądowych na rzecz oskarżyciela posiłkowego, gdyż w przedmiocie tym sąd pierwszej instancji orzekł stosownie postanowieniem z dnia 27.01.2015r. k. 144, uzupełniając w tym zakresie wyrok. Rozstrzygnięcie to spotkało się z aprobatą stron postępowania.

Reasumując, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego L. nawiazkę w kwocie 194,14 złotych.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za II instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 624 kpk z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego.

O kosztach dla oskarżyciela posiłkowego związanych ze sporządzeniem środka odwoławczego postanowiono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 kpk i § 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 490) w zw. z § 14 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461).